

Nr 134.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om fortsatt giltighet av lagen den 20 juni 1924 (nr 225) med särskilda bestämmelser angående olovlig befattning med spritdrycker och vin, m. m.; given Stockholms slott den 5 mars 1943.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till

1) lag om fortsatt giltighet av lagen den 20 juni 1924 (nr 225) med särskilda bestämmelser angående olovlig befattning med spritdrycker och vin;

2) lag angående fortsatt giltighet av lagen den 27 november 1925 (nr 463) om utsträckt tillämpning av lagen den 20 juni 1924 (nr 225) med särskilda bestämmelser angående olovlig befattning med spritdrycker och vin; samt

3) lag om fortsatt giltighet av lagen den 31 maj 1935 (nr 234) med tillägg till gällande bestämmelser rörande införsel av spritdrycker och vin till svenskt territorialvatten.

GUSTAF.

Ernst Wigforss.

F ö r s l a g

till

L a g**om fortsatt giltighet av lagen den 20 juni 1924 (nr 225) med särskilda bestämmelser angående olovlig befattning med spritdrycker och vin.**

Härigenom förordnas, att lagen den 20 juni 1924 med särskilda bestämmelser angående olovlig befattning med spritdrycker och vin, vilken lag med däri enligt lagarna den 4 juni 1926 (nr 148), den 1 juni 1928 (nr 145), den 12 maj 1933 (nr 188) och den 10 juni 1938 (nr 264) vidtagna ändringar gäller till och med den 30 juni 1943, skall äga fortsatt giltighet till och med den 30 juni 1948.

F ö r s l a g

till

L a g**angående fortsatt giltighet av lagen den 27 november 1925 (nr 463) om utsträckt tillämpning av lagen den 20 juni 1924 (nr 225) med särskilda bestämmelser angående olovlig befattning med spritdrycker och vin.**

Härigenom förordnas, att lagen den 27 november 1925 om utsträckt tillämpning av lagen den 20 juni 1924 (nr 225) med särskilda bestämmelser angående olovlig befattning med spritdrycker och vin, vilken förstrnämnda lag, med däri enligt lagen den 12 maj 1933 (nr 189) vidtagen ändring, jämlikt lag den 10 juni 1938 (nr 265) gäller till och med den 30 juni 1943, skall äga fortsatt giltighet till och med den 30 juni 1948.

F ö r s l a g

till

L a g

om fortsatt giltighet av lagen den 31 maj 1935 (nr 234) med tillägg till gällande bestämmelser rörande införsel av spritdrycker och vin till svenskt territorialvatten.

Härigenom förordnas, att lagen den 31 maj 1935 med tillägg till gällande bestämmelser rörande införsel av spritdrycker och vin till svenskt territorialvatten, vilken jämlikt lag den 10 juni 1938 (nr 266) gäller till och med den 30 juni 1943, skall äga fortsatt giltighet till och med den 30 juni 1948.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 26 februari
1943.*

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena GÜNTHER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, ERIKSSON, BERGQUIST, BAGGE, ANDERSSON, DOMÖ, ROSANDER, GJÖRES, EWERLÖF.

Efter gemensam beredning med ministern för utrikes ärendena samt chefen för justitiedepartementet anmäler chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, fråga om *fortsatt giltighet av lagen den 20 juni 1924 (nr 225) med särskilda bestämmelser angående olovlig befattning med spritdrycker och vin, m. m.* samt anför därvid.

Från början av 1920-talet fram till krigsutbrottet hösten 1939 har sprit-smugglingen till Sverige haft en, särskilt inom vissa delar av landet, betydande omfattning. Detta förhållande har föranlett motåtgärder av skilda slag från statsmakternas sida. Sålunda har man bland annat genomfört en särskild strafflagstiftning mot spritsmuggling och genom överenskommelser med främmande makter har man sökt hindra den olovliga införseln av spritdrycker till riket.

Vad angår strafflagstiftningen meddelades till en början i lag den 8 juni 1923 (nr 147) om straff för olovlig varuinförsel vid sidan av föreskrifter, som avsågo smuggling i allmänhet, även särskilda straffbestämmelser rörande spritsmuggling. Och genom en samma dag utfärdad lag (nr 148) angående förbud i vissa fall mot införsel av spritdrycker och vin till svenskt territorialvatten stadgades förbud mot att med farkoster av mindre netto-dräktighet än 120 ton införa dylika drycker till svenskt territorialvatten.

Dessa bestämmelser visade sig emellertid icke vara tillräckligt effektiva; de ersattes därför redan nästföljande år av en skärpt och utvidgad lagstiftning i ämnet. Genom lagen den 20 juni 1924 (nr 225) med särskilda bestämmelser angående olovlig befattning med spritdrycker och vin, den s. k. spritinförsellagen, meddelades sålunda strängare straffbestämmelser för smuggling av rusdrycker och förbjöds införsel av dylika drycker till svenskt territorialvatten med farkoster av mindre nettodräktighet än 250 ton. Vidare stadgades i lagen straff för skilda slag av olovlig befattning med å ena sidan insmugglade rusdrycker och å andra sidan rusdrycker, som olovligen tillverkats eller olovligen renaturerats. Slutligen upptogos i spritinförsellagen bland annat särskilda bestämmelser om förverkande, vilka förut haft sin

plats i en den 22 juni 1921 utfärdad förordning (nr 364) angående rusdryckers förverkande i vissa fall.

Den nya lagen, som i vissa, huvudsakligen processuella, delar hänvisade till varuinförsellagen, avsågs skola erhålla provisorisk karaktär och gällde till en början endast till och med den 30 juni 1926. Enligt särskilt stadgande sattes varuinförsellagen — försåvitt densamma icke på grund av nyssnämnda hänvisningar alltjämt vore att tillämpa — i fråga om smuggling av spritdrycker och vin ur kraft för den tid spritinförsellagen skulle gälla.

Spritinförsellagen erhöll emellertid sedermera gång efter annan fortsatt giltighet. Sålunda förordnades om förlängning genom lag den 4 juni 1926 (nr 148) för tiden till och med den 30 juni 1928, genom lag den 1 juni 1928 (nr 145) för tiden till och med den 30 juni 1933, genom lag den 12 maj 1933 (nr 188) för tiden till och med den 30 juni 1938 samt genom lag den 10 juni 1938 (nr 264) för tiden till och med den 30 juni 1943. I samband härmed genomfördes varje gång vissa ändringar i spritinförsellagen; bland annat skärptes straffbestämmelserna år 1928 och vidgades år 1933 förbudet mot införsel till svenskt territorialvatten, så att det kom att avse farkoster av mindre nettodräktighet än 500 ton.

Genom spritinförsellagen blev det straffrättsliga ingripandet mot sprit-smugglingen i hög grad skärpt. Emellertid framhölls vid lagens tillkomst, att full effektivitet i bekämpandet av den olovliga spritinförseln knappast stode att vinna med mindre överenskommelse träffades staterna emellan att ömsesidigt stödja varandra i denna kamp. En sådan överenskommelse ansågs närmast böra gå ut på dels åtgärder i syfte att genom kontroll å utförseln av rusdrycker från ett land hindra tillförseln därav till ett annat, dels ömsesidigt erkännande av varje stats rätt att jämväl utanför sin territorialvattensgräns undersöka och beslagtaga smuggelfartyg.

Ett dylikt internationellt samarbete har sedermera kommit till stånd på grundval av en mellan samtliga Östersjöstater ävensom Norge den 19 augusti 1925 avslutad konvention, den s. k. Helsingforskonventionen.¹

Denna konvention, vilken ratificerades av Finland, Norge och Sverige år 1925 samt av övriga konventionsstater under åren 1926, 1927 och 1929, avsåg åtgärder mot smuggling av alkoholvaror — den gemensamma benämningen å spritdrycker ävensom viner om mer än 18 volymprocent alkohol — samt innebar bland annat följande. Alkoholvaror skulle icke från något av konventionsländerna få utföras med fartyg av mindre nettodräktighet än 100 registerton, såvida icke vore fråga om maskindrivet fartyg i reguljär linjefart. För utförsel av alkoholvaror med fartyg av fördragsslutande stats nationalitet och av mindre nettodräktighet än 500 registerton skulle erfordras särskilt tillstånd av myndighet i fartygets hemland. De fördragsslutande staterna förpliktade sig, var och en, att icke göra någon invändning mot att annan fördragsslutande stat tillämpade sina egna nationella lagar i fråga om fartyg, som uppenbarligen sysslade med smuggling och anträffades inom

¹ Sveriges överenskommelser med främmande makter 1925: 36.

en zon, sträckande sig 12 sjömil från kusten eller därutanför belägna yttersta skär.

För Sverige ledde Helsingforskonventionen till utfärdandet den 27 november 1925 av dels en lag (nr 463) om utsträckt tillämpning av spritinförsellagen, dels ock två kungörelser (nr 464 och 465), innehållande den ena föreskrifter angående lagens ikraftträdande och den andra särskilda bestämmelser om utförsel från riket av rusdrycker.

Den nya lagen, som skulle gälla till och med den 30 juni 1926, stadgade i huvudsak, att om spritdrycker med fartyg av mindre nettodräktighet än 250 ton införts till farvatten, som låge utanför svenska territorialvattensgränsen och sträckte sig intill 12 sjömil från svenska kusten eller därutanför belägna yttersta skär, samt av omständigheterna uppenbarligen framginge att syftet med fartygets uppehåll i nämnda farvatten vore att företaga eller främja olovlig införsel av dryckerna till riket, skulle detta anses såsom olovlig införsel till svenskt territorialvatten. Lagen skulle emellertid icke tillämpas med avseende å fartyg av främmande nationalitet med mindre Konungen förordnade därom.

Enligt kungörelsen angående ikraftträdandet av 1925 års lag skulle lagen träda i kraft den 24 december 1925 och, såvitt anginge fartyg av främmande nationalitet, tillsvidare äga tillämpning allenast å fartyg av finsk och norsk nationalitet.

Kungörelsen med särskilda bestämmelser om utförsel från riket av rusdrycker innefattade stadganden, som voro erforderliga för att uppfylla de genom Helsingforskonventionen åtagna förpliktelserna i fråga om dylik utförsel. Jämväl denna författning trädde i kraft den 24 december 1925 och erhöll, såvitt angick fartyg av främmande nationalitet av nettodräktighet från och med 100 till 500 registerton, till en början tillämpning allenast å fartyg av finsk och norsk nationalitet.

Genom förut omförmälda lagar av den 4 juni 1926 (nr 148) och den 1 juni 1928 (nr 145) förlänades jämväl 1925 års lag fortsatt giltighet i enahanda ordning som tidigare angivits i fråga om spritinförsellagen. Genom lag den 12 maj 1933 (nr 189) förordnades att 1925 års lag skulle äga fortsatt giltighet till och med den 30 juni 1938, och i samband därmed genomfördes den ändringen, att lagen gjordes tillämplig å fartyg av mindre nettodräktighet än 500 ton i stället för såsom tidigare å fartyg om mindre än 250 ton. Slutligen förordnades genom lag den 10 juni 1938 (nr 265) att 1925 års lag skulle äga fortsatt giltighet till och med den 30 juni 1943.

Att 1925 års lag och omförmälda bestämmelser angående utförselkontrollen till en början erhöillo tillämpning, förutom å svenska fartyg, allenast å fartyg av finsk eller norsk nationalitet sammanhänge med, att Helsingforskonventionen, enligt vad förut angivits, först ratificerades av Finland, Norge och Sverige. Allteftersom ratifikation tillkom jämväl från de övriga konventionsstaternas sida, förordnades emellertid genom särskilda kungörelser, att 1925 års lag och kungörelsen med särskilda bestämmelser om utförsel från riket av rusdrycker skulle, kungörelsen i vad den avsåge utförsel med fartyg

av nettodräktighet från och med 100 till 500 registerton, äga tillämpning jämväl å fartyg, tillhörande dessa stater.

Den omständigheten att Helsingforskonventionen i fråga om fartyg av nettodräktighet från och med 100 till 500 registerton föreskrev utförselkontroll endast såframt fartyget tillhörde någon av de fördragsslutande staterna, visade sig ägnad att i hög grad förringa värdet av konventionen; den illegala trafiken kunde sålunda i stor utsträckning fortgå med hjälp av fartyg av annan nationalitet.

För att undanröja detta missförhållande hade under tiden före krigsutbrottet hösten 1939 vidtagits ytterligare åtgärder i konventionens syfte. I Tyskland hade sålunda utfärdats särskilda bestämmelser till förebyggande av illegal spritexport. Efter förhandlingar på svenskt föranledande hade vidare exporten sjöledes av sprit från Polen och Danzig underkastats särskilda bestämmelser, innebärande, förutom annat, att utförselkontroll utan undantag skulle äga rum beträffande fartyg om mellan 100 och 500 ton. Slutligen hade mellan Sverige och Finland, å ena, samt Estland, å andra sidan, träffats en överenskommelse av innebörd bland annat, att jämväl den estniska regeringen skulle anordna utförselkontroll efter i stort sett samma grunder som i Polen och Danzig, dock att denna kontroll skulle gälla även fartyg om mer än 500 registerton samt omfatta jämväl landväga utförsel.

Utöver vad nu berörts ha mellan Sverige, å ena, samt Finland och Danmark, å andra sidan, avslutats särskilda överenskommelser i syfte att för spritsmugglingens bekämpande få till stånd ett närmare samarbete mellan respektive länders bevakningspersonal. En dylik överenskommelse, avseende gemensam bevakning genom finsk och svensk personal i vattenområdet mellan Sverige och Åland, träffades med Finland den 29 december 1933,¹ och en överenskommelse om motsvarande åtgärder från svensk och dansk sida i fråga om de båda ländernas territorialvatten i Öresund och i vissa delar av Kattegatt och Östersjön avslutades med Danmark den 28 oktober 1935.²

Närmast med anledning av förstnämnda överenskommelse utfärdades den 23 mars 1934 en lag (nr 53) om rätt för Konungen att meddela föreskrift om utländsk bevakningspersonals likställdhet i vissa fall med svenska tulltjänstemän; och med stöd av denna lag utfärdades sedermera särskilda kungörelser av den 3 april 1934 (nr 65) och den 24 januari 1936 (nr 13) med föreskrifter i anledning av de nu omförmälda överenskommelserna. Enligt dessa kungörelser äger — om än med vissa betydelsefulla inskränkningar — finsk respektive dansk bevakningspersonal samma rätt att å ifrågavarande vattenområden verkställa beslag, som enligt spritinförsellagen samt lagen om utsträckt tillämpning av nämnda lag tillkommer svenska tulltjänstemän.

¹ Sveriges överenskommelser med främmande makter 1934: 1.

² » » » » » » 1936: 2.

Enahanda syfte, som man genom nyss berörda åtgärder velat tillgodose, kan i viss mån sägas ligga till grund jämväl för en den 31 maj 1935 utfärdad lag (nr 234) med tillägg till gällande bestämmelser rörande införsel av spritdrycker och vin till svenskt territorialvatten. Angående innebörden av denna lag må anmärkas följande.

Förut har angivits, att spritinförsellagen stadgar förbud mot införsel av spritdrycker och vin till svenskt territorialvatten med farkost av mindre nettodräktighet än 500 ton. Undantag från förbudet medgives emellertid beträffande viss genomfart i Öresund, såframt av omständigheterna uppenbarligen framgår, att de medförda dryckerna icke äro avsedda att olovligen införas till riket. Under sistnämnda förutsättning skall, då förbudet eljest överträdes, straff ådömas enligt en lindrigare straffskala, varjämte befrielse medgives från eljest stadgad förverkandepåföljd. Det har anmärkts såsom otillfredsställande, att dessa undantagsbestämmelser kunde vinna tillämpning även beträffande smugglarfartyg, nämligen i de fall, då dessa riktade sin verksamhet mot annat land än Sverige. Särskilt har bestämmelsernas avfattning ansetts ägnad att vålla svårigheter när åtgärderna för spritsmugglingens bekämpande toge formen av samverkan mellan Sverige och dess grannländer. Genom 1935 års lag har fördenskull föreskrivits, att berörda undantagsbestämmelser, i den mån Konungen så förordnar, icke skola äga tillämpning vid införsel till område inom territorialvattnet, i fråga om vilket avtal med främmande stat om gemensam bevakning för bekämpande av olovlig införsel av alkoholvaror träffats, med mindre av omständigheterna tillika uppenbarligen framgår, att dryckerna icke äro eller varit avsedda att olovligen införas till den stat, med vilken avtalet ingåtts.

Förordnande, som avses i 1935 års lag, har i anslutning till avtalet med Danmark meddelats beträffande den del av territorialvattnet, där bevakningen skall ombesörjas gemensamt av svensk och dansk personal. Bestämmelser härutinnan återfinnas i den förenämnda kungörelsen av den 24 januari 1936.

1935 års lag gällde ursprungligen till och med den 30 juni 1938, men genom lag den 10 juni 1938 (nr 266) utsträcktes giltighetstiden till och med den 30 juni 1943.

Under erinran därom, att giltighetstiden för spritinförsellagen samt lagarna den 27 november 1925 (nr 463) och den 31 maj 1935 (nr 234) utginge den 30 juni 1943, vid vilket förhållande fråga torde uppkomma om avlåtande av proposition till 1943 års riksdag rörande förlängd giltighet av ifrågavarande lagstiftning, anmodades generaltullstyrelsen och kontrollstyrelsen i särskilda skrivelser den 4 februari 1943 att avgiva yttrande, huruvida ändringar i förevarande lagstiftning funnes erforderliga samt huruvida en förlängning syntes böra begränsas att avse viss angiven tid.

Med anledning av remissen ha ämbetsverken därefter inkommit med yttranden i ärendet.

Vad först beträffar frågan, huruvida en särskild lagstiftning är erforderlig på förevarande område jämväl efter den 30 juni 1943, har *generaltullstyrelsen* uttalat, att den yrkesmässigt bedrivna spritsmugglingen torde i det allra närmaste ha upphört efter krigsutbrottet. På grund av ovisshet om spritsmugglingens omfattning efter kriget ansåge *generaltullstyrelsen*, att ifrågavarande tre lagar borde erhålla förlängd giltighet samt att giltighetstiden borde begränsas till fem år.

Kontrollstyrelsen har såsom sin uppfattning anfört, att de skäl, som år 1938 åberopades för anordningen att giva den avsedda lagstiftningen fortsatt provisorisk giltighet, alltjämt gällde. De abnorma förhållanden, som uppstått genom det pågående kriget, erbjöde enligt *kontrollstyrelsens* åsikt näppeligen någon gynnsam utgångspunkt för skapandet av en lagstiftning av mera varaktig natur och avpassad för normala förhållanden. *Kontrollstyrelsen* hemställde därför, att Kungl. Maj:t ville vidtaga åtgärder för att nämnda tre lagar måtte erhålla fortsatt giltighet efter den 30 juni 1943, lämpligen för en tid av fem år.

Vad härefter angår frågan om ändringar i förevarande lagstiftning har *generaltullstyrelsen* i sitt yttrande meddelat, att några tillägg till eller ändringar i nämnda tre lagar enligt styrelsens mening icke för närvarande vore erforderliga.

Kontrollstyrelsen har uttalat, att — så långt styrelsens erfarenhet sträckt sig — inga andra ändringar syntes erforderliga än att dels bestämmelsen i 11 § 2 mom. spritinförsellagen borde skärpas, så att i fråga om olovligt åtkommen motbokssprit förverkande inträdde, oavsett huruvida spriten uppenbarligen vore avsedd att olovligen avyttras eller ej, och dels straff borde stadgas för innehav av sådan sprit under de i nyssnämnda lagrum angivna förutsättningarna.

Såsom motivering för ändringsyrkandena har *kontrollstyrelsen* anfört, att den yrkesmässiga olaga hantering, som avsåge att förse de från utminuterungen av spritdrycker avstängda med dylika drycker, numera alldeles övervägande inriktat sig på motbokssprit. Detta utbyte av insmugglad eller lönnbränd vara mot motbokssprit hade med nu gällande straff och beslagsregler gjort beivrandet avsevärt vanskligare. Straffskalorna i fråga om olovlig försäljning eller olovlig överlåtelse i 1937 års rusdrycksförsäljningsförordning vore väsentligt lindrigare än straffskalorna i 1926 års brännvinstillverkningsförordning samt 1924 års lag angående olovlig befattning med spritdrycker och vin. Bevisningen vore därjämte avsevärt svårare, då den icke kunde tillgodogöra sig innehavet som straffgrund och endast sällan som grund för förverkande.

Under hänvisning till bevisvårigheterna i föreliggande fall har *kontrollstyrelsen* vidare föreslagit, att innehav av olovligen åtkomna spritdrycker hos den, som tidigare dömts för förseelse mot 7 kap. 1 § 1 mom. rusdrycksförsäljningsförordningen eller jämlikt motsvarande bestämmelser i de författningar, som enligt 2 mom. i samma § vore iterationsgrundande vid olaga rusdrycks-

försäljning, eller för brott, som avses i 1 § 1 mom. tredje stycket, 1 § 4 mom., 5 § 1 mom. tredje stycket eller 10 § 1 mom. tredje stycket i spritinförsellagen, borde erhålla karaktären av legalpresumtion om överlåtelsesyfte, dock med rätt för den tilltalade att motbevisa denna legalpresumtion.

Departements-
chefen.

Den olovliga införseln av spritdrycker och vin till riket torde praktiskt taget ha upphört i och med krigsutbrottet hösten 1939. Förhållandena kunna emellertid i händelse av fred snabbt ändras och en särskild lagstiftning på ifrågavarande område kan därför icke undvaras. Å andra sidan kan icke nu förutses, vilken omfattning eller vilka former den olagliga hanteringen kan komma att taga, och det synes därför icke lämpligt att nu tillskapa en lagstiftning av mera varaktig natur. Jag får under sådana förhållanden föreslå, att den gällande lagstiftningen erhåller förlängd giltighet under ytterligare fem år eller alltså till och med den 30 juni 1948.

Vad angår kontrollstyrelsens hemställan om skärpning av de i spritinförsellagen upptagna bestämmelserna om förverkande av spritdrycker och vin samt om införande av straff i vissa fall för olovligt innehav av motbokssprit vill jag erinra om att dessa frågor voro föremål för statsmakternas prövning år 1938, då spritinförsellagen senast erhöll förlängd giltighet. Såsom framgår av propositionen nr 242 till 1938 års riksdag (s. 20) framhöll jag då, att en lagändring av här ifrågasatt slag måste föregås av närmare utredning och att denna lämpligen — såsom föreslagits i en departementspromemoria — borde komma till stånd i samband med en allmän överarbetning av rusdrycksförfattningarnas straffbestämmelser. Då omständigheterna hittills icke föranlett en sådan allmän överarbetning, har förenämnda utredning ej heller verkställts. Även om samhällets behov av maktmedel mot den olovliga befattningen med motbokssprit numera ökat, är jag därför icke beredd att nu framlägga förslag till ändring i spritinförsellagen i de av kontrollstyrelsen påtalade hänseendena.

I enlighet med vad jag nu anfört har inom finansdepartementet upprättats förslag till

1:o lag om fortsatt giltighet av lagen den 20 juni 1924 (nr 225) med särskilda bestämmelser angående olovlig befattning med spritdrycker och vin;

2:o lag angående fortsatt giltighet av lagen den 27 november 1925 (nr 463) om utsträckt tillämpning av lagen den 20 juni 1924 (nr 225) med särskilda bestämmelser angående olovlig befattning med spritdrycker och vin; samt

3:o lag om fortsatt giltighet av lagen den 31 maj 1935 (nr 234) med tillägg till gällande bestämmelser rörande införsel av spritdrycker och vin till svenskt territorialvatten.

Föredraganden hemställer härefter, att lagrådets utlåtande över ifrågavarande lagförslag, av den lydelse *bilaga*¹ till detta protokoll utvisar, måtte för

¹ Denna bilaga, vilken är lika lydande med det vid propositionen fogade lagförslaget, har här uteslutits.

det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:

Lennart Hammarskiöld.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 5 mars 1943.

Närvarande:

justitieråden ALSÉN,
LIND,
regeringsrådet EKLUND,
justitierådet ERICSSON.

Enligt lagrådet den 2 mars 1943 tillhandakommet utdrag av protokoll över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 26 februari 1943, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upprättade förslag till dels *lag om fortsatt giltighet av lagen den 20 juni 1924 (nr 225) med särskilda bestämmelser angående olovlig befattning med spritdrycker och vin* dels *lag angående fortsatt giltighet av lagen den 27 november 1925 (nr 463) om utsträckt tillämpning av lagen den 20 juni 1924 (nr 225) med särskilda bestämmelser angående olovlig befattning med spritdrycker och vin* dels *ock lag om fortsatt giltighet av lagen den 31 maj 1935 (nr 234) med tillägg till gällande bestämmelser rörande införsel av spritdrycker och vin till svenskt territorialvatten.*

Förslagen, som finnas bilagda detta protokoll, föredrogos inför lagrådet av t. f. byråchefen för lagärenden i finansdepartementet hovrättsassessorn K. Wulff.

Lagrådet lämnade förslagen utan erinran.

Ur protokollet:
G. Lindencrona.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 5 mars 1943.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, ERIKSSON, BERGQUIST, BAGGE, ANDERSSON, DOMÖ, ROSANDER, GJÖRES, EWERLÖF.

Efter gemensam beredning med statsministern i egenskap av t. f. chef för utrikesdepartementet ävensom chefen för justitiedepartementet anmäler chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, lagrådets den 5 mars 1943 avgivna utlåtande över de den 26 februari 1943 till lagrådet remitterade förslagen till

1:o) lag om fortsatt giltighet av lagen den 20 juni 1924 (nr 225) med särskilda bestämmelser angående olovlig befattning med spritdrycker och vin;

2:o) lag angående fortsatt giltighet av lagen den 27 november 1925 (nr 463) om utsträckt tillämpning av lagen den 20 juni 1924 (nr 225) med särskilda bestämmelser angående olovlig befattning med spritdrycker och vin; samt

3:o) lag om fortsatt giltighet av lagen den 31 maj 1935 (nr 234) med tillägg till gällande bestämmelser rörande införsel av spritdrycker och vin till svenskt territorialvatten.

Föredraganden hemställer, att förslagen, som av lagrådet lämnats utan erinran, måtte jämlikt § 87 regeringsformen genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdde hemställen förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlåtas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Ivar Löfquist.